

„Dekadens és veszedelmesen magával ragadó.”

– Kendare Blake, bestsellerszerző –

THE
SHADOWS
BETWEEN
US

az árnyak köztünk

fine
selection

TRICIA LEVENSELLER

TRICIA LEVENSELLER

THE
SHADOWS
BETWEEN
Us
az árnyak köztünk

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Beckinek

*Nem tudnék olyat mondani, aki jobban megérdemelné ezt a
Mardekár-románcot. Köszönöm, hogy te olvastad először!*

„Jó dolog nem megöregedni. Nem bírnám a nyugdíjas életet.”¹

– Damon Salvatore, *Vámpírnaplók*,
1. évad, 4. rész

¹ A filmsorozat magyar változatában elhangzó fordítás.

1.

FEJEZET

SOHA NEM TALÁLTÁK MEG A HOLTTESTÉT az első és egyetlen fiúnak, aki összetörte a szívemet.

És soha nem is fogják.

Olyan mély gödörbe ástam el Hektor Galanist, ahol még az örögök sem érhetnek el hozzá.

Vele álmodtam, és azzal a nappal, amikor azt mondta, jót mulattott velem, de részéről ennyi volt. Valaki más keltette fel az érdeklődését. Még a lány nevére sem emlékszem. Abban a pillanatban csak arra tudtam gondolni, hogy mindenemet Hektornak adtam: az első csókomat, a szerelmemet, a testemet.

És mikor elmondtam neki, hogy szeretem, mindössze annyit felelt: „Köszí, de szerintem ideje továbblépnünk.”

De volt egyéb mondanivalója is. Amikor a mellkasába mártottam a késemet, a szavak majdnem olyan gyorsan ömlöttek belőle, mint a vér.

Nem értette, mi történik. Ahogy én sem. Nem igazán emlékszem, hogyan ragadtam meg az ékköves markolatú, ezüstös kést,

amit három hónappal azelőtt apámtól kaptam a tizenötödik születésnapomra, de arra igen, hogy Hektor vére illet a rubinberakásához.

Arra is emlékszem, mi rántott vissza a valóságba a szívem őrült kalapálása közepette: az utolsó szó, amely elhagyta Hektor ajkát.

Alessandra.

Az én nevem volt az utolsó szava. Én voltam az utolsó gondolata. Győztem.

Ez az érzés most is éppúgy munkál bennem, mint három éve. Ugyanaz a bizonyosság, ugyanaz a béke.

Macskaként nyújtózom, mielőtt a másik oldalamra fordulok az ágyban.

Egy barna szempár figyel alig néhány arasznnyiról.

– Az ördögökre, Myron, miért bámulsz? – kérdezem.

Csókot nyom a csupasz vállamra.

– Mert gyönyörű vagy.

Myron az oldalán fekszik, fejét az öklére támasztja. A lepedő csípőtől lefelé eltakarja. Csoda, hogy elfér az ágyamban, olyan magas. Laza, göndör tincsei a homlokába hullanak, és hátraveti a fejét, hogy jobban lásson. Szantálfa és izzadság illata lengi körül.

Felülök, fél kézzel a mellkasomhoz szorítva a lepedőt.

– Jól éreztem magam tegnap este, de most már menned kéne. Rengeteg dolgom van ma.

Myron a mellkasomat bámulja, én pedig a szememet forgatom.

– Talán egy ismétlés később? – kérdezem.

A szemembe néz, majd a tekintete ismét jelentősegteljesen a mellkasomra siklik.

Nem, várjunk csak! Nem a mellkasomra. A lepedőt tartó kezemre... és a pluszsúlyra, amit most érzek rajta.

Egy gyémánt van az ujjamon. Gyönyörű, tojásdad alakú, aranyba foglalt. Csillog a reggeli fényben, ahogy megmozdítom a kezemet. Ez messze a legdrágább csecsebecse, amit valaha kaptam tőle.

– Alessandra Stathos, szeretlek! Hozzám jössz feleségül?

Kacajom betölti a szobát, Myron pedig összerezzen. A szám elé kapom a másik kezemet.

– Mégis mit képzelsz? – kérdezem egy pillanat múlva. – Persze hogy nem!

Ismét a pazar gyűrűre pillantok. Most, hogy ezt megkaptam, Myronra nincs többé szükségem. Valamiért a szeretőim többé nem adnak drága ajándékokat, miután visszautasítom a házassági ajánlatukat.

Sajnos.

– De olyan boldogok vagyunk együtt! – mondja. – Mindig szeretni foglak. Mindent megadok neked, amire csak vágysz. Hercegnőként bánok majd veled.

Ha tudná, hogy ennél jóval magasabb célokat tűztem ki.

– Igazán kedves ajánlat, de még nem állok készen arra, hogy megállapodjak.

– De... megosztottad velem az ágyadat – hebegi.

Igen, vele és még három másik fiúval ebben a hónapban.

– És most itt az ideje, hogy elhagyd!

Már épp kikelnék az ágyból, amikor kivágódik a hálósobám ajtaja.

Myron mozdulatlanra dermed, kezét még mindig felém nyújtva. Apám, Sergios Stathos, avagy lord Masis pedig végigméri mindazt, amit a meztelen testünkől látni lehet.

– Tűnj innen! – utasítja Myront halálos nyugalommal.

Apám alacsonyabb az én százhatvannyolc centimnél, de olyan, akár egy bika: vastag nyak, széles vállak és átható tekintet jellemzi.

Myron próbálja magával vinni a lepedőt, de én szorosan magam köré csavartam. Mikor nem tudja kitépni a kezemből, lehajol a nadrágjáért.

– Azonnal takarodj innen! – parancsolja apám.

– De...

– Hallgass, különben megkorbácsoltatlak!

Myron feláll. Vagyis majdnem. Összehúzza magát, mintha így ki-sebbnek tűnhetne. Már félúton jár az ajtó felé, amikor megtorpan.

– A gyűrűm?

– Ugye azt szeretnéd, hogy megtartsam? Hogy emlékeztessen az együtt töltött időkre.

Myron arca eltorzul. Egyik lába az ajtó felé mutat, a másik még felém.

Apám felmordul.

Myron futásnak ered, és majdnem felbukik apám csizmájában, amikor átviharzik a küszöbön. Amint eltűnik, apám felém fordul.

– Nehéz lesz neked megfelelő párt találnom, ha minden este másikat szeretővel kaplak rajta.

– Ne légy nevetséges! Myron már az ötödik estét töltötte nálam.

– Alessandra! Ennek véget kell vetned! Itt az ideje, hogy felnőj. Meg kell állapodnod!

– Ezek szerint Chrysantha már talált magának férjet? – Apám nagyon jól tudja, hogy a törvény tiltja, hogy megházasodjak a nővérem előtt. A dolgoknak megvan a maguk rendje.

Az ágyhoz lép.

– Az Árnykirály számos hajadont elbocsátott a palotából, köztük Chrysanthát is. Reméltem, hogy szemet vet majd a nővéredre, hiszen olyan ritka szépség.

Ó, igen! Chrysantha tényleg ritka szépség. És buta, mint a föld.

– De a sors másként rendelkezett – jegyzi meg.

– Myron szabad – ajánlom fel.

Apám szúrós pillantást vet rám.

– Nem fog feleségül menni Myronhoz. Chrysantha hercegné lesz. Már meg is egyeztem Pholios hercegeével, azzal az idősödő férfival, aki egy csinos lányt akar maga mellé. Megkapja. Ami azt jelenti, hogy te következel.

Végre!

– Hirtelen érdeklődni kezdél a jövőm iránt, igaz? – kérdezem, csak hogy neheztsem a dolgát.

– Mindig is a legjobbat akartam neked.

Ez szintizsita hazugság. Ő csak akkor foglalkozik velem, ha rajtakap valamin, amit szerintem nem lenne szabad tennem. Egész életemben Chrysantha volt a figyelme középpontjában.

Folytatja:

– Fel fogom keresni Oricos grófját, hogy megbeszéljük a fiával kötendő házasságod részleteit. Egy napon a fiú öröklí majd a címet. Valószínűleg nem is olyan sokára, tekintve Aterxes egyre romló egészségi állapotát. Gondolom, repesel az örömtől.

– Nem örülök.

– Bizonyára nem fogsz örökre az én gondom maradni.

– Igazán megindító, apám, de egy másik férfit szemeltem ki magamnak.

– És ki lenne az?

Felállok, magammal húzom a lepedőt, majd a karom alá tűröm.

– Természetesen az Árnykirály.

Apám hahotázni kezd.

– Nem hinném. A te hírneveddel az is csoda lesz, ha el tudom érni, hogy valamelyik nemes fia elvegyen téged.

– A hírnevem senki előtt sem ismert, a közvetlenül érintetteket leszámítva.

– A férfiak nem tartják magukban a hálósobai kalandjaikat.
Elmosolyodom.

– De igen, ha rólam van szó.

– Ezzel meg mit akarsz mondani?

– Nem vagyok ostoba, apám. Minden férfiről van valami a tarsolyomban, aki valaha járt ebben a szobában. Myronnak sajnálatos problémája van a szerencsejátékkal. Eljátszott egy családi örökséget kártyán. Egy szolgálóra kente az eltűnt medál ellopását, megkorbácsoltatta és kirúgatta miatta. Az apja nem örülne, ha tudomást szerezne róla. És Damon? Véletlenül épp tudom, hogy tagja egy csempészbandának, amely illegális fegyvereket hoz a városba. A börtönben végezné, ha kiderülne az igazság. És ne feledkezzünk meg Nestorról sem, aki az ópiumbarlangok nagy kedvelője. Sorolhatnám tovább a szeretőimet, de szerintem érted a lényeget.

Bár apám arckifejezése nem változik, a vállában némileg oldódik a feszültség.

– Milyen remek úriemberekkel veszed körül magad, kedvesem!

– A lényeg, apám, hogy pontosan tudom, mit csinálok. És ezután is azt fogom tenni, amit csak akarok, mert a magam ura vagyok. Ami pedig téged illet... a palotába küldesz a többi udvarhölgyjelölttel együtt, hogy a király színe elé járulhassak – mert ha valamilyen igazán jó vagyok, hát az az, hogy elérjem: megkérjék a kezem.
– Felé villantom az ujjamon ragyogó gyémántot.

Apám szeme összeszűkül.

– Mióta tervezgeted ezt?

– Évek óta.

– Nem szóltál semmit, amikor Chrysanthát a palotába küldtem.

– Apám, Chrysantha egy veszett kutya érdeklődését sem keltené fel. Emellett nem elég szépnek lenni ahhoz, hogy az Árnykirály felfigyeljen valakire. Egész évben gyönyörű nőket vonultatnak fel előtte. Küldj oda engem! Én szerzek nekünk egy palotát – fejezem be.

A szobában egy teljes percre beáll a csend.

– Új ruhákra lesz szükséged – szólal meg végül apám –, és csak hetek múlva kapom meg a nővéred jegyajándékát. Nem lesz elegendő az idő.

Lehúzom a gyűrűt az ujjamról, és gyönyörködve nézegetem. Mit gondol, miért tartok ennyi szeretőt? Kétségtelenül szórakoztatóak, de ami ennél is fontosabb: ők állják majd a palotában töltött időm költségeit.

Felemelem a gyűrűt, hogy apám is jól lássa.

– Van ott még bőven, ahonnan ez jött.

Mindig is szerettem varrni, de lehetetlen, hogy ennyi új ruhát egyedül elkészítsek ilyen rövid idő alatt. Kedvenc varrónőmmel együtt megtervezek és elkészíttetek tíz nappali ruhát, öt estélyit és három kellően kihívó hálóinget (habár ezeket magam készítem el – Eudorának nem kell tudnia, hogy mivel tervezem tölteni az estéimet).

Apám nem vesz részt a tervezésben, mert túlságosan lefoglalja a könyvelőjével való egyeztetés, és aggódik a birtok miatt. Csődbe ment, és kétségbeesetten próbálja ezt eltitkolni. Nem az ő hibája. Apám érti a dolgát, de a föld már nem hoz annyit, mint régen. Néhány éve egy járvány végzett a jószágok nagy részével. Évről évre kevesebb a termés. Egy kút már kiszáradt, és egyre több bérlő távozik.

A Masis-birtok haldoklik, és apámnak tisztességes jegyajándékokat kell kapnia a nővéremért és értem, hogy fenntarthassa a földjeit.

Tisztában vagyok a helyzettel, de nem foglalkoztat. A szeretőim mind késztetést éreznek arra, hogy pazar dolgokkal lepjenek meg. Rendkívül drága dolgokkal. Szórakoztató játék volt. Megismerni a titkaikat. Elcsábítani őket. Rávenni őket, hogy elhalmozzanak ajándékokkal.

De hogy őszinte legyek...

Meguntam.

Új játékot eszeltem ki.

Elcsábítom a királyt.

Gyanítom, egy hónap sem kell hozzá, és máris reménytelenül szerelmes lesz belém. És amikor megkéri a kezem, életemben először igent fogok mondani.

És mi történik, miután hivatalosan is a férjem lesz, és elháljuk a házasságot?

Megölöm az Árnykirályt, és megszerzem a birodalmát.

Csak hogy ezúttal nem kell majd elásnom a holttestet. Keresek egy alkalmas bűnbakot, és gondoskodom róla, hogy valaki megtalálja az Árnykirályt. A világnak tudnia kell: én vagyok a királyi család utolsó élő tagja.

Az ő királynőjük.

2.

FEJEZET

A PÁM SZÁLL KI ELSŐKÉNT A HINTÓBÓL, és a karját nyújtja. Egyik kesztyűs kezemmel megfogom, a másikkal megemelem a nehéz felsőruhámat, majd lelépek a lépcsőn.

A palota impozáns építmény, teljes egészében fekete. Határozottan gótikus hatású, oszlopain szárnyas lények ülnek. Az oldalain kör alakú, zsindelyes tetejű tornyok emelkednek – egy korszerűbb építészeti stílus jegyében.

A palota a hegytető közelében terül el, miközben a város többi része lefelé kanyarog a lankákon. Az Árnykirály nagy hatalmú hódító, befolyását lassan az egész világra kiterjeszti, akárcsak egykor az apja. Mivel a környező királyságok időről időre megkísérelnek visszavágni, létfontosságú, hogy a város jól védhető legyen. Azt mondják, a királyi palota bevehetetlen. A birtokot örök vigyázzák, vállukon puskával – még inkább elrettentve az ellenségeinket.

– Nem tudom, a fekete ruha volt-e a legszerencsésebb választás – jegyzi meg apám, miközben elindulunk a főbejárathoz vezető lépcsőn. – Mindenki tudja, hogy a király kedvenc színe a zöld.

– Az összes lány zöld ruhában lesz. Az lenne a cél, hogy kitűnjek, apám, nem az, hogy beleolvadjak a tömegbe.

– Lehetséges, hogy túllőttél a célon.

Szerintem nem. Miután a király meghódította Pegait, az udvarban néhány hölgy megpróbálkozott a pegaii stílussal: testhezálló felsőhöz bő, gazdagon díszített szegélyű nadrágot viseltek. A divat azonban hamar kikopott – a legtöbben nem tudtak hozzászokni.

A saját tervezésű ruhám a pegaii és a naxosi bő szoknyás stílust ötvözi. Szűk szabású nadrágot viselek, fölötte pedig egy földig érő felsőruhát, amely elöl szétnyílik, hogy láttatni engedje a nadrágot. A csizmámnak hála egy arasszal magasabb vagyok. A kesztyűm olyan hosszú, hogy felér egészen a felsőruhám rövid ujjáig. A felsőruha alatt hátul befűzött korzettem kivágása épp a kulcscsontomig ér – visszafogott, de korántsem vénkisasszonyos.

Fekete rózsás medál díszíti a nyakpántomat, hozzáillő fülbevalókat viselek, a hajamat pedig félig feltűztem egy laza, csavart kontyba.

– Gondolom, már eltervezted, mit fogsz tenni, amikor bemutatnak a királynak – mondja apám. – Egyesével fogadja majd a hölgyeket a pódiumon. Chrysanthára alig nézett rá, amikor sorra került. Az Árnykirály soha nem hagyja el az emelvényt, hogy a vendégekkel társalogjon. Még táncba sem hív senkit.

– Természetesen van tervem – felelem. Nem indul az ember csatába felkészületlenül.

– És elárulod nekem?

– Mivel nem érint téged, fölösleges ismerned.

Apám karján enyhén megfeszülnek az izmok.

– Véleményezhetném. Segíthetnék neked. Nem csak te szeretnéd, hogy sikerrel járj.

Megállok a lépcső tetején.

– Csábítottál már el valaha férfit?

Apám arca elvörösödik.

– Természetesen nem.

– Akkor nem látom be, miért lenne szükségem a tanácsodra. Nyugodj meg, apám, ha bármiben a hasznomra lehetsz, szólni fogok. De egyelőre kézben tartom a dolgokat.

Lassan folytatjuk az utunkat. Az ajtónálló bólintva üdvözlö minket, ahogy elhaladunk mellette, apám pedig a bálterem felé vezet. De alig teszünk néhány lépést, máris egy hosszú, zöldbe öltözött hölgyekből álló sor torlaszolja el az utat – egészen a hátsó falig kigyózik. Közel száz lány cseverészik a családjával vagy egymással, mind arra várva, hogy bemutassák a királynak. Nyilvánvaló, hogy nem mindannyian vannak házasulandó korban. Többen a sorban álló idősebb hölgyek hűgának tűnnek. De ha a király érdeklődést mutatna valamelyik fiatalabb hölgy iránt, az apja bizonyára gondoskodna róla, hogy elérhető legyen számára.

Apám a sor végére próbál vezetni. Úgy tűnik, egész tempósan halad, de ez számomra elfogadhatatlan.

– Nem fogunk itt ácsorogni! – jelentem ki.

– Ez az egyetlen módja, hogy bemutassanak a királynak.

– Menjünk előbb a bálterembe!

– Ott eltűnsz a rengeteg ember között. Így biztosan nem fogod magadra vonni a figyelmét.

Mélyet sóhajtok, mielőtt apám felé fordulok.

– Ha képtelen vagy követni az utasításaimat, akkor elmehetsz. Ne feledd, apám, hogy minden, amit Chrysanthával próbáltál, kudarcot vallott! A módszered befuccsolt. Ez az én tervem, és úgy hajtom végre, ahogy jónak látom. Nem fogunk veszekedve bevonulni a bálterembe, úgyhogy dönts el most, mit akarsz!

Apám ajka vékony vonallá préselődik. Nem szereti, ha utasítgatják – főleg ha én teszem, a fiatalabb gyermeke. Talán, ha anyám még élne, gyengédebb és engedékenyebb lenne, de őt a betegség elragadta, amikor tizenegy éves voltam.

Végül bólint, majd előrenyújtja a szabad kezét, jelezve, hogy induljak el.

Így is teszek.

A folyosó végén egy nyitott ajtón át egy zenekar vidám zaja szűrődik ki, de úgy tűnik, ezt inkább a távozásra használják. Látom, ahogy a lányok a zsebkendőjüket az orrukhoz szorítják, hogy viszsafojtsák a sírást, miközben dühös anyjuk csendre inti őket. Sietve menekülnek ki a folyosóra.

A király nyíltan visszautasítja a nőket, akik bemutatkozni érkeznek? Mosolyra húzódik a szám az arcátlanságán. Ha a helyében lennék, valószínűleg ugyanezt tenném.

Apámmal néhány nemes mellett haladunk el, mielőtt végre a bálterem sűrűjébe érünk.

A táncparketten párok ringatóznak. Az urak serlegből isszák a bort, míg az anyák a terem szélén pletykálnak. A lányok csoportokba verődve kuncognak legyezőik vagy kendőik mögött, miközben az emelvényre szegezik a tekintetüket.

Az Árnykirályra.

Még sosem láttam őt, és most szabadon figyelhetem, ameddig csak akarom, míg egy pillanatra elvegyülök a vendégek között.

Úgy tűnik, rászolgált a nevére, és pontosan olyan, amilyennek a pletykák leírták. Csápszerű árnyékok fonják körbe az alakját. Élőnek tűnnek, mintha simogatnák a bőrét, majd eltűnnek, hogy aztán újra megjelenjenek.

Lenyűgöző látvány.

Azt beszélük, hogy az Árnykirálynak különleges képessége van, de senki sem tudja, mi az. Egyesek szerint az árnyékait irányítja, parancsára ölni is képesek – megfojtják az ellenségeit. Mások úgy vélik, hogy pajzsként szolgálnak, és egyetlen penge sem képes áthatolni a király bőréen. Megint mások szerint az árnyékok beszélnek hozzá, megszűgák neki a környezetében lévő gondolatait.

Bízom benne, hogy az utóbbi csak pletyka.

Nem lenne szerencsés, ha tudná, mit tartogatok számára a nászéjszakánk után.

Ahogy a szemem hozzászokik az árnyékok kontúrjaihoz, egyre több vonását veszem észre. A haja olyan sötét, mint az őt körülvevő árnyak – oldalt rövidre van nyírva, felül dúsabb; félrefésülve hordja. Erőtéljes szemöldöke árnyékot vet a szemére. Az állkapcsa olyan éles, hogy üveget lehetne vele vágni, és éppen annyi borosta fedi, amennyi még jól áll neki. Egyenes orr, telt ajkak...

Ő a legszebb férfi, akit valaha láttam, még ha az arckifejezése valahol az unalom és az ingerültség között ingadozik is.

A király elcsábítása élvezetes kihívásnak ígérkezik.

Passzolunk egymáshoz – állapítom meg, miközben szemügyre veszem az öltözkét. A ruhák körülöttünk a mentazöldtől a tengerzöldön át az olívaöldig minden árnyalatban pompáznak, míg mi ketten tetőtől talpig feketében vagyunk. A király elegáns nadrágot visel, fekete inget, nyakkendőt, mellényt és kabátot. Zakóját ragyogó ezüstgombok díszítik. Egy lánc fut végig a vállától a bal mellkasa feletti zsebéig – bizonyára egy órát tart. Fekete bőrkesztyű fedi a kezét, amely a szék karfáján nyugszik. Egy kard áll a trónjának támasztva, alighanem inkább díszként, mintsem harci célokra.

Bár nem visel koronát, egy pillanatig sem lehet kétség afelől, ki ő.
– Milyen vonzó! – szólalok meg végül. És milyen fiatal! Tudom, hogy alig egy éve koronázták meg, de nem lehet sokkal idősebb nálam.

– Ne feledd, ha odamész, öt lépésnél közelebb nem mehetsz hozzá!

Igen, ismerem a törvényt. Senki sem érintheti meg a királyt. Aki mégis megpróbálja, halállal lakol.

Ó, a király egy elbűvölő rejtély – és alig várom, hogy megfejtsem.

– Táncolj velem, apám!

Miután megtanulta a leckét, apám a derekamra teszi a kezét, és szó nélkül a parkettre vezet egy lassú naxosi táncra. A táncter szélén mozgunk, de utasítom, hogy vezessen minket a parkett közepe felé.

Bal oldalunkon két úriember táncol. A magasabb férfi tökéletes ritmusban pörgeti az alacsonyabbat. Jobb oldalon egy férfi és egy nő suhan el mellettünk, illetlenül közel simulva egymáshoz, és én némán biztatom őket. A lázadó énem imád dacolni a társadalmi elvárásokkal.

Egy perc múlva észreveszem, hogy néhány férfi lopva rám pillant a táncpartnere feje fölött. A fekete ruhám pontosan azt a hatást kelti, amit akartam.

Bár valószínűleg az is közrejátszik, hogy nadrágot viselek, ami ritkaságnak számít a bálteremben. A legtöbb férfi számára szokatlan ez a stílus. Szándékosan szűk szabású nadrágot választottam, hogy minél előnyösebben hangsúlyozza az idomaimat.

– Mindenki téged bámul – jegyzi meg apám.

– Pontosan ez lenne a cél, nem igaz?

Elképzelem, milyen lehet a jelenet az emelvényről nézve – mint ha egy százszorszép fekete közepe lennék a zsályaszínű szirmok gyűrűjében.

Egyre több lány hagyja el a báltermet, miután bemutatták őket a királynak. Remélem, már nem maradtak sokan. Kétlem, hogy mind valóban nemesi származású lenne.

Hirtelen forróság önti el a nyakam, és végigfut egészen a lábujjamig. Valaki figyel.

– Mondd csak, apám, felkeltettük már a király figyelmét?

Apám oldalra pillant a trónra. A szeme elkerekedik.

– Azt hiszem, igen.

– Remek. Akkor táncoljunk tovább!

– De...

– Apám! – figyelmeztetem.

Belefeledkezem a mozdulatokba. Imádok táncolni. Szeretem, ahogy a testem könnyeddé és szabaddá válik, ahogy a forgásoknál a hajam átlibben a vállam fölött, és ahogy a szoknyám pörög a lábam körül.

– Hány nő van még a sorban? – kérdezem, amikor a dal már a végéhez közeledik.

– Tíz.

A zene elhal, de a zenekar máris újra rázendít.

– Esetleg... – kezdi apám.

– Kiszáradt a torkom. Menjünk az asztalokhoz egy kis frissítőért!

– De...

Elég egy pillantást vetnem rá, hogy újra karon fogjon, és elvezessen egy asztalhoz, amelyen vörös italokkal teli poharak és apró falatkák sorakoznak tálcákon.

Kiválasztok egy poharat, hosszú szárát az ujjaim közé fogom, és a számhoz emelem.

– Lord Masis! – szólal meg egy vidám hang a keskeny asztal túloldaláról.

Felnézek. Egy aranyhajú nemes áll előttünk, láthatóan idősebb nálam – talán harmincéves lehet. Arca még fiatalos, de a válla jóval szélesebb, mint azoké a férfiaké, akikkel eddig dolgom volt.

– Lord Eliades! – üdvözlí apám, egy pillanatra teljesen megfedkezve rólam. – Hol járt? Hetek óta nem láttuk a klubban.

Fogalmam sincs, milyen klubról van szó, de gondolhattam volna, hogy apám nem egy szeretővel tölti az estéit. Soha nem tudta túltenni magát anyám halálán.

Kezet nyújt Eliadesnek, és ekkor veszem észre, hogy a fiatalabb nemes jobb kezét bőrkeményedések borítják – szokatlan látvány egy úriembernél. Azonban ahogy végigfut a tekintetem a nadrágja alatt kirajzolódó, jól látható izmokon, megállapítom, hogy kiváló lovas lehet.

– Sajnos az utóbbi időben minden figyelmemet a birtokaim köztötték le. Meg kellett...

Már most untat a beszélgetés, így nem is figyelek tovább. Inkább elfordulok, hogy szemügyre vegyem a táncolókat. Az egyik úriember forgás közben a partnere lábára tapos, mert az én lábamat bámulja.

– Aú! – sziszegi a nő.

Belemosolygok a poharamba, iszom még egy kortyot, ügyelve rá, hogy véletlenül se nézzek a trón irányába. Esküszöm, még mindig érzem, ahogy perzselő hőség árad felém onnan.

– Bocsássa meg az udvariatlanságomat! – kiált fel apám hirtelen, most hangosabban. – Orrin, ő itt a lányom, Alessandra. Most, hogy Chrysanthát eljegyezték, megengedem neki, hogy részt vegyen az udvari eseményeken.

Elfojtok egy bosszús sóhajt, mielőtt visszafordulok. Ha más vendégekkel látnak beszélgetni, és közben a legcsekélyebb érdeklődést

sem mutatom a király iránt, az végső soron az én malmomra hajtja a vizet. Azt viszont biztosra veszem, hogy apám bármelyik barátja csakis kibírhatatlan lehet.

Megragadom a ruhámat a szabad kezemmel, és pukedlizem.

– Örvendek!

Eliades szeme felcsillan, majd mélyen meghajol.

– Épp oly gyönyörű, mint a nővére. Vajon a természete is olyan elbűvölő?

Mielőtt apám bármit felelhetne, Eliades már hozzá is teszi:

– Még mindig bosszant, hogy nem nekem adta Chrysantha kezét. Az én pénzem is ér annyit, mint egy hercegé!

– Grófként bizonyára megérti, hogy a legelőkelőbb címre kellett igent mondanom. Bármennyire is becsülöm a barátságunkat, a drága Chrysanthám...

Szorosan lehunyom a szemem. Chrysantha az utolsó téma, amiről ma este hallani akarok. Ez az este *rólam* szól.

– Apám, új tánc kezdődik! – Leteszem az üres poharat az asztalra, és megrántom a karját.

Emlékezve rá, miért is vagyunk itt, apám elnézést kér, és a táncolók közé vezet. Próbálom palástolni a haragomat. Apám még egy olyan bálban sem tudja megállni, hogy a kis kedvencéről áradozzon, ahol épp nekem kellene segítenie, hogy a király észrevegyen – és Chrysantha még csak itt sincs! Az ő kedves lánya, aki anyánkra hasonlít, és ugyanaz a szelíd természet jellemzi...

– Elfogyott a sor – jegyzi meg apám, miközben megkezdjük a táncot, figyelme pedig újra a királyra terelődik.

– Csak táncolj tovább! Ne bámuld a királyt!

– De minket figyel!

– Ne vegyél róla tudomást!

A szemem sarkából látom, hogy a király fészkelődik a székében, mintha most tűnt volna fel neki, milyen régóta ül ugyanabban a pozícióban – annyira el volt foglalva valamivel.

Velem.

Erre a gondolatra ellillan a haragom. Ez a zene gyorsabb, nagyobb ügyességet és odafigyelést igényel. Ahogy apám arca elmosódik előttem, teljesen megfedkezem a királyról. Csak a ritmus létezik, amely egy ütemre ver a szívemmel, és az érzés, ahogy a lábam a padlót érinti.

Mielőtt a szám véget érhetne, a zene hirtelen megszakad. A körülöttünk táncoló párok szétrebbennek, apám pedig megállítja a táncunkat.

A király közeledik, árnyékai suhanva követik, ahogy mozog. Próbálom egyenletessé tenni a légzésemet a fárasztó tánc után, miközben apám a karomat fogva megfordul, hogy üdvözlje az uralkodót.

– Felség! – mondja, és meghajol.

Én is pukedlizem mellette.

– Lord Masis! – biccent a király. – Azt hiszem, még nem volt szerencsém megismerni a táncpartnerét.

A tekintetemet a király jobb oldalára szegezem. Bár nem nézek rá, érzem, hogy tetőtől talpig végigmér. Már legalább tizenöt perce figyel, de most közről is alaposan szemügyre vesz.

– Bocsásson meg, felség! – mondja apám. – Engedje meg, hogy bemutassam másodszülött lányomat, lady Alessandra Stathost!

A király kicsit félrehajtja a fejét.

– Nem állt be a sorba a többi hölgygel, lady Stathos. A táncparkett érdekesebbnek bizonyult nálam?

A hangja mély bariton – nem megnyugtató, inkább erőt sugárzó.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Visszafojtom a mosolyt, miközben először hagyom, hogy találkozzon a tekintetünk. Egy hirtelen, bizsergető érzés járja át a testem.

A szeme olyan zöld, akár a tenger, amelyben vad hullámok zúgnak, és tomboló szelek csapnak össze. Van valami veszélyes a mélységében, valami izgató – és abban a pillanatban tudom, hogy nehéz lesz közömbösséget színlelnem.

Mikor végre el tudom fordítani a tekintetem, hagyom, hogy lefelé vándoroljon. Lassan veszem szemügyre a királyt, miközben ő engem figyel. Alaposan felmértem a fejbúbjától a fenékre Démodokosz-kolt csizmájáig.

– Igen – felelem végül.

Apám fájdalmasnak tűnő szisszenéssel fújja ki a levegőt, de az Árnykirály halkán felnevet.

– Több hölgy is könnyek között hagyta el a báltermet – folytatom. – Úgy tűnt, aki őfelségével társalog, azt előbb-utóbb kiteszik. Nem akartam, hogy ez velem is megtörténjen, mielőtt még táncolhattam volna.

– Ennyire szeret táncolni? – kérdezi, majd egy futó pillantást vet a lábamra. – Vagy csak kérkedik a ruhájával?

– Gúnyt űz a ruhámból? Magam terveztem.

– Épp ellenkezőleg. Kifejezetten tetszik. – A szája sarkában apró mosoly bujkál, és az az érzésem, hogy rajtam mulat. Ez cseppet sem tetszik.

– Ha megadja a méreteit, készíttetek önnek egyet.

A király ajkán széles mosoly terül szét, ami csak még vonzóbbá teszi.

– Táncoljon velem! – mondja.

Apám megmerevedik, mintha kővé vált volna.